

## Ändra styrelseskicket och valsystemet!

Sverige har under senaste åren genomgått en kraftig demografisk förändring. Valsystemet har inte tagit hänsyn till detta och en förändring måste ske, annars urholkas och hotas demokratin.

Vid valet 2022 kommer troligen mer än av 50% av Sveriges befolkning att bo i Stockholm, Göteborg eller Malmö med förorter. Detta motsvarar c:a 1,5% av Sveriges yta. Oavsett vilket parti man röstar på, så blir det alltså dessa 1,5% som bestämmer över resterande 98,5%. Möjligen kan de som bor i dessa storstäder anse systemet demokratiskt, på samma sätt som de folkrika EU-länderna anser det demokratiskt att bestämma över de 2% som Sveriges befolkning utgör. Men systemet är direkt förödande om man vill uppnå målet att hela Sverige skall leva.

Det finns några stora skäl till landsbygdens och småorternas avfolkning. Det första är rationaliseringarna inom jordbruket. Jordbruksbefolkningen gavs jobb inom industrin, som senare till stor del utkonkurrerades av lågprisimport. Industrijobben ersattes då av jobb inom offentlig förvaltning och tjänstesektor, vilka alltid förlades till större städer eller centralorter. Ett annat skäl är kapitalöverföring av värden, som skapats på landsbygden och som borde stannat där. Det sista skälet är förändringen av styrelseskicket.

1952 försvann 2281 sockenbaserade kommuner som kommunala enheter och ersattes av 816 storkommuner. 1964 inledde staten en omgruppering av landets kommuner i 282 kommunblock där alla landskommuner skulle införlivas med närmaste större centralort. Därmed tvingades det lokala självstyret att upphöra för svensk landsbygd. Reformen avsågs frivillig, men när socialdemokraterna fick egen majoritet 1968 stiftades en tvångslag att genomföra kommunblocksreformen.

1971 infördes en enhetlig kommuntyp, då samtliga landskommuner, städer och köpingar ombildades till enbart kommuner. I dag är det 290 kommuner i Sverige. Störst är Stockholm med c:a 940.000 invånare och minst Bjurholm med c:a 2.500. Detta kan jämföras med Norge, som har 422 kommuner, med ett invånarantal på i snitt drygt 12 000 personer. Små vattenkraftskommuner med god ekonomi - t.ex. Eidfjord kommun har bara 956 invånare, men ett vackert kommunhus och all kommunal service man kan önska. Norge har som bekant en helt annan syn på landsbygden.

När människor slår sig samman i föreningar, företag eller olika organisationer, så är det för att odla gemensamma intressen eller driva gemensamma frågor. Att såsom staten gjort - tvinga in människor med olika intressen och ambitioner i konstlade organisationer är fel. Människor på landsbygd och i småorter har oftast mycket litet gemensamt med den centralort, som de tvingats samman med. Resultatet blir att de röststarka centralortsväljarna helt tar över makten och landsorten får inget gehör för sådant som skulle kunnat gynna en landsbygdsutveckling.

Stadsplanering, gator, vattenförsörjning, avloppsnät, reningsverk, tunnelbanesystem etc. är inget som berör landsbygden och hanteras bäst av stadsborna ensamma, medan boendefrågor på landsbygden sköts bäst av invånarna där. Den samverkan som behövs gäller i huvudsak grundskolor, barnomsorg och äldreomsorg. Det kommunala utjämningsbidraget, som avser dessa områden kan lika gärna skickas till en liten kommun.

Valet 2022 kommer troligen att utföras genom val via våra datorer. Varför inte dessförinnan passa på att se över valsystemet, så att hela Sverige kan leva?

Erika Söregård, partiordförande Landsbygdspartiet oberoende LPo

Erika Söregård 0768-533345

Ättehög 1442

26875 Tågarp

[erika.sorengard@landsbygdspartiet.org](mailto:erika.sorengard@landsbygdspartiet.org)